

Egy sportos hétvége a Tisza-tónál

Első felvonás; péntek, május 11.

Tanítás után az osztály fiú tanulói szokás szerint megkezdtek a költözködést a Mátyás király úti kollégium harmadik emeletére. Hamar végeztek, ez már rutinosan ment nekik. Ezután volt egy kis idő pihenni és elkészülni (ezzel a lehetőséggel már a lányok is éltek). Szoros programtervünk volt a nap hátralévő részére, és indultunk is „szemfényt veszteni”.

A nevezett kiállításon megtapasztalhattuk, milyen is a vak emberek élete. Azt hiszem, egyikünknek sem menne a boldogulás így a világban, szóval örüljünk, amíg látunk.

Íme egy csodálatos kép ennek példájára:

A következő állomásunk a „mágikus pince” volt.

Na, itt aztán szükségünk volt a látásunkra, de nem is annyira, mint az eszünkre; egy szabadulós játékba csöppentünk, ahol igazán számított a csapatmunka és a leleményesség.

Odabent számított az idő, és mikor a végéhez közeledtünk, szinte akciófilmben éreztük magunkat, miközben próbáltuk megszerezni a kijutáshoz szükséges utolsó kulcsot. De a fantasztikus tagoknak köszönhetően mindkét csapat kiszabadult. Fantasztikus élmény volt!

Az idő szaladt, mi pedig visszaértünk a kollégiumba, és vártuk a vacsoránkat.

Miután mindenki jóízűen elfogyasztotta, elkövetkezett a takarodó; mindenki befeküdt az ágyába, magára húzta takaróját, és vízszintesben, szuszogva várta a nagy napot, az utazást.

Második felvonás; szombat, május 12.

Reggel 7 óra tájban megkezdődött a reggeli kiosztása. Felkeltünk, elkészültünk és átsétáltunk a reggeli betevőért.

Utána visszamentünk a csomagjainkért, és a vasútállomás felé vettük az irányt.

Körülbelül egy óra vonatozás után megérkeztünk Poroszlóra, és itt lábbusszal folytattuk az utunkat a szállásig. Nem volt túl kellemes a 40 perc séta a forróságban, ezért mindenki örült, mikor célba értünk. Elfoglaltuk kis szobáinkat, hűsöltünk, majd nyakunkba vettük a lábunkat, és egy kis útmutató után vízre szálltunk. Hatalmas élmény, kínlódással és szitkozódással teli út, evezőcsapások, gyönyörű táj és néhányunknak szenvedés, avagy a rovarcsípések, ez volt a hajóút.

Rendesen elfáradtunk, de megérte, hiszen a csodálatos környezet mindenért kárpótolt minket.

Hősként partot érve indultunk elfogyasztani a vacsoránkat.

Miután végeztünk, ki - ki ment a dolgára, voltak, akik játszottak, mások a szobában pihentek, megint mások pedig csak kint élvezték a jó időt, sétálni mentek a parthoz, vagy a szállás szép környékén foglalták el magukat.

De jött az este, elérkezett az alvás ideje. Mindenki bevonult a szobájába, és lelkileg felkészítette magát a következő napra. Majd mély álomba zuhantunk, és szép lassan elérkezett a reggel.

Utolsó felvonás; vasárnap, május 13.

A legkegyetlenebb napnak néztünk elébe.

Ismét felkészültünk, majd kezdetét vette a biciklitúra. Az oda – vissza 46 kilométeres táv igazán hosszúnak bizonyult.

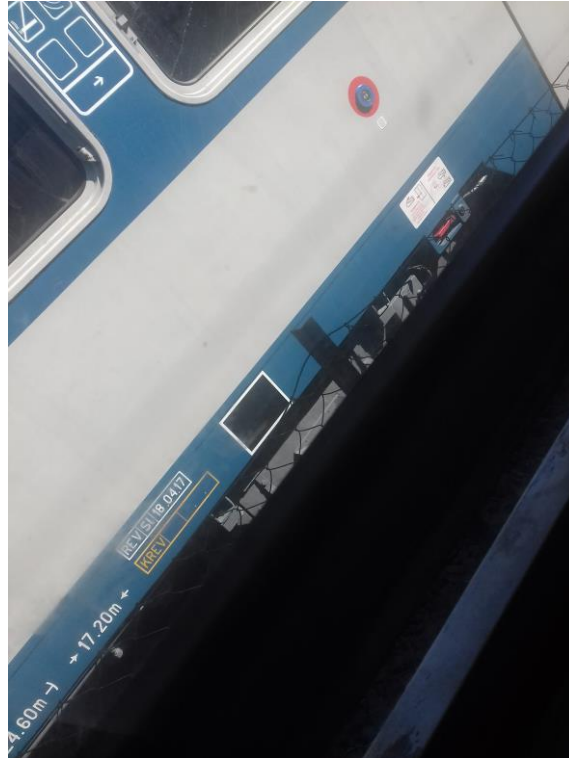
Mindenki elfáradt, és kegyelemért könyörgött már az odafelé vezető úton. Szinte már csapásként ért minket, mikor meghallottuk, hogy még nem értünk a végére. A nagy kínok közepette nem is nagyon tudtunk örülni a látványnak, pedig igazán sok szép dolog tárult a szemünk elé, bár érthető, hogy mi inkább az utat figyeltük, mikor már a végéhez értünk: Jött a megkönnyebbülés.

Tekertünk, mint az atom.

A sok fájdalom ellenére mi kitartóak voltunk, és könnyek között, de elértük a célt, végigvittük a távot, és örültünk, hogy végre leszállhatunk a kerékpárról.

Pár perc pihenés után indultunk is a vasútállomásra, szerencsére autóval tettük meg az utat.

A vonat is megérkezett hamarosan, mi pedig útnak indultunk „haza”, azaz vissza a kollégiumba.

A vonatút gyorsan elrepült, és már Egerben is voltunk. Amint visszaértünk a kollégiumba, lepakoltunk, és rohantunk át vacsorázni, hiszen már mindenki farkaséhes volt. Vacsora után mindenki borzasztóan fáradt volt, így hát visszaérkezve a saját szobáinkba gőzerővel kezdtünk el pihenni, majd az idő múlásával mi is álomra hajtottuk fejünket, hogy kipihenjük a hétvége fáradalmait.

Készítette: Szabados Szilvia és Bakos Stefánia 9T/AJTP